

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. КОКОТТ
представено на 22 май 2014 година¹

Дело C-127/13 P

**Guido Strack
срещу**

Европейска комисия

„Обжалване — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Достъп до документи на институциите —
Защита на личните данни — Обемно заявление“

Съдържание

I – Въведение	3
II – Правна уредба	3
III – Фактическа обстановка и производство пред Общия съд	5
IV – Искания	5
V – От правна страна	6
A – По първото основание, изложено в насрещната жалба пред Съда — наличие на мълчалив отказ	6
1. По мълчаливия отказ	6
2. Предложение за решение за в бъдеще	9
3. По мотивите на Общия съд	10
4. Заключение относно първото основание, изложено в насрещната жалба	10
B – По второто основание, изложено в насрещната жалба пред Съда — несъществуваща извадка от регистъра	11
1. По „наличието“ на несъществуващ документ	11

¹ — Език на оригиналния текст: немски.

2.	По задължението за изготвяне на документ	12
3.	По обхвата на претенциите на г-н Strack	13
В –	По първото основание, изложено в жалбата пред Съда — нарушение на правото на законен съд	13
Г –	По второто основание, изложено в жалбата пред Съда — различни процесуални нарушения	15
1.	По първата и петата част от основанието — бързо производство и продължителност на производството	16
2.	По втората част от основанието — право на защита пред съд	17
3.	По третата част от основанието — проверка на всички документи	19
4.	По четвъртата част от основанието — въпросът за пълнотата на решенията на Комисията	20
Д –	По петото основание, изложено в жалбата пред Съда — прилагане на изключението относно защитата на данните	22
1.	По мотивите на решението на Комисията	22
2.	По конкретната проверка на документите	22
3.	По законосъобразността на заличаванията	23
а)	По преценката	23
б)	По необходимостта от консултиране със засегнатите лица	23
в)	По съгласието на засегнатите лица за оповестяване	24
г)	Относно длъжностните лица, подписващи решенията по потвърдителни заявления	25
д)	Относно имената на длъжностните лица, споменати в документите по дело T-110/04	25
е)	Относно кодирането на имена	25
4.	Междинно заключение по петото основание, изложено в жалбата пред Съда	25
Е –	По шестото основание, изложено в жалбата пред Съда — поверително третиране на антидъмпингови производства	25
Ж –	По седмото основание, изложено в жалбата пред Съда — обезщетение за вреди поради начина на разглеждане на заявлението му за достъп	27
VI –	По съдебните разноски	28
VII –	Заключение	28

I – Въведение

1. От повече от 20 години в правото на Съюза е уредено правото на достъп до документи; Регламент № 1049/2001 се прилага повече от 10 години². Въпреки това все още не са решени изненадващо голям брой важни в практиката въпроси.

2. В настоящото дело Комисията изразява недоволство от предвидените срокове, докато заявителят възразява срещу неспазването им и се оплаква, че съдебната защита отнема толкова дълго време. В допълнение, наред с другото, двете жалби пред Съда засягат въпросите дали регламентът при определени условия задължава Комисията да изготви документ, който да бъде предоставен, дали дело, което вече е в ход пред Общия съд, може да се преразпредели на друг състав и на друг съдия докладчик, доколко Комисията е длъжна да доказва, че някои заявени документи не съществуват и как следва да се прилага изключението, предвидено за защитата на личните данни.

II – Правна уредба

3. Член 42 от Хартата на основните права на Европейския съюз, член 15, параграф 3 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 уреждат правото на достъп до документи на институциите.

4. Член 2, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 определя приложното поле.

„Настоящият регламент се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз“.

5. Понятието за документ е определено в член 3, буква а) от Регламент № 1049/2001, както следва:

„документ“ означава всякаква информация, която се съдържа на независимо какъв информационен носител (на хартиен носител или в електронна форма, звукозапис, видео- или аудио-визуален запис) и касаеща области, свързани с политиките, дейностите и решенията, които попадат в сферата на компетенциите на съответната институция“.

6. Участниците в производството по настоящото дело спорят по-специално за изключението, предвидено в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент 1049/2001 във връзка със защитата на данните:

„1. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на:

а) [...]

б) частния живот и личната неприкосновеност, и по-специално в съответствие със законодателството на Общността относно защитата на личните данни“.

2 — Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1 том 3, стр. 76).

7. Наред с това в член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 се осигурява защитата на търговските интереси, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на документа.

8. Освен това става въпрос за обработването на обемни заявления, което е уредено в член 6, параграф 3 от Регламент № 1049/2001:

„В случай на заявление за много голям документ или за голям брой документи въпросната институция може да се съгласува неофициално със заявителя за намиране на справедливо решение“.

9. Членове 7 и 8 от Регламент № 1049/2001 уреждат процедурата за обработване на заявленията за достъп до документи, и по-специално сроковете. Член 7 се отнася до обработването на първоначални заявления:

„1. Заявление за достъп до документ се разглежда по най-бързия начин. Уведомление за получаване се изпраща на заявителя. В рамките на петнадесет работни дни от регистрацията на заявлението институцията или разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор съобщава на заявителя мотивите за пълния или частичния отказ, като го информира и за правото му да представи потвърждение на заявката в съответствие с параграф 2 от настоящия член.

2. В случай на пълен или частичен отказ заявителят може в срок петнадесет работни дни след получаване на отговора на институцията да внесе потвърждение на заявлението с цел тя да преразгледа своята позиция по въпроса.

3. По изключение, например когато едно заявление се отнася до много голям документ или до голям брой документи, срокът, предвиден в параграф 1, може да бъде удължен с петнадесет работни дни, като предварително се нотифицира заявителят и като се предостави мотивирано описание на причините.

4. Липсата на отговор на институцията в съответния срок дава право на заявителя да депозира потвърждение на заявлението“.

10. Член 8 от Регламент № 1049/2001 засяга обработването на потвърдителни заявления:

„1. Потвърдителните заявления се разглеждат по най-бързия начин. В рамките на петнадесет работни дни от регистрирането на такова заявление институцията разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор излага мотивите за пълния или частичния отказ на достъп. В случай на пълен или частичен отказ на достъп до документа институцията информира заявителя за начините на обжалване, на които има право, а именно обжалване пред съда и/или подаване на жалба до омбудсмана, съгласно условията, установени в членове 230 и 195 от Договора за създаване на ЕО.

2. По изключение, например при заявления, отнасящи се до твърде голям документ или до голям брой документи, срокът, предвиден в параграф 1, може да бъде удължен с петнадесет работни дни, като заявителят е нотифициран предварително за това и са предоставени подробно причините.

3. Липсата на отговор на институцията в рамките на съответния срок се счита за отрицателен отговор и дава право на заявителя да образува съдебно производство срещу институцията и/или да подаде жалба до омбудсмана съгласно прилаганите разпоредби от Договора за създаване на ЕО“.

III – Фактическа обстановка и производство пред Общия съд

11. На 20 юни 2007 г. г-н Strack подава до Комисията заявление за достъп до:

- всички документи, отнасящи се до потвърдителните заявления за достъп до документи, които са отхвърлени от Комисията след 1 януари 2005 г.,
- извадка от създадения съгласно член 11 от Регламент № 1049/2001 регистър на Комисията за решенията отпреди 1 януари 2005 г. за отхвърляне на потвърдителни заявления, и
- всички документи във връзка с дело T-110/04, *Sequeira Wandschneider/Комисия*³.

12. На 25 юли 2007 г. Комисията го уведомява с решение с дата от предишния ден, че заявлението му е регистрирано на 3 юли 2007 г. В това писмо се съобщава, че решението относно някои от обхванатите в първата част от заявлението му документи ще бъде взето от ОЛАФ. Останалите обхванати от тази част на заявлението документи щели да му бъдат предоставени от генералния секретариат в анонимна форма, но поради големия им брой тези документи не можели да бъдат анонимизирани в рамките на предвидените срокове. Втората част от искането тя не можела да изпълни, тъй като решенията отпреди 1 януари 2005 г. за отхвърляне на потвърдителни заявления не били включени в регистъра. Комисията първоначално отказва достъп до документите във връзка с дело T-110/04 и отговаря на потвърдителното заявление на г-н Strack, че не може да спази срока за решение относно това заявление.

13. На 12 октомври 2007 г. г-н Strack подава жалба в Общия съд срещу мълчаливия отказ по неговото потвърдително заявление.

14. Впоследствие, на 23 октомври 2007 г., ОЛАФ се произнася по частта от заявлението, засягаща тази служба, и Комисията приема четири изрични решения, а именно на 28 ноември 2007 г. (две решения), на 15 февруари 2008 г. и на 9 април 2008 г. С тези решения е предоставен достъп до голям брой документи, данните в които обаче отчасти са били заличени, за да се гарантира защитата на лични данни или на търговски интереси.

15. С писмената си реплика от 23 юли 2008 г. г-н Strack включва в обхвата на жалбата си и тези решения.

16. С обжалваното съдебно решение Общият съд отчасти уважава исканията му. Г-н Strack подава настоящата жалба, а Комисията подава насрещна жалба.

IV – Искания

17. Понастоящем г-н Strack иска от Съда:

- 1) да отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз (четвърти състав) от 15 януари 2013 г. по дело T-392/07, доколкото исканията на жалбоподателя не са уважени изцяло или частично,
- 2) да постанови решение в съответствие с исканията на жалбоподателя по дело T-392/07,
- 3) да отхвърли изцяло насрещната жалба, и

³ — Решение на Общия съд T-110/04, EU:T:2007:78.

- 4) да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски, както и
- 5) при условията на евентуалност, да отмени и решението на председателя на Общия съд на Европейския съюз, с което дело T-392/07 е разпределено на четвърти състав на Общия съд.

18. Комисията иска от Съда:

- 1) изцяло да отхвърли жалбата като явно недопустима и/или явно неоснователна,
- 2) да отмени съдебното решение в частта, в която с него се обявява за нищожно писмото на Комисията от 24 юли 2007 г., с което жалбоподателят е уведомен, че не съществува извадка от регистъра, що се отнася до решенията отпреди 1 януари 2005 г. по потвърдителни заявления,
- 3) да отмени решението на Общия съд от 15 януари 2013 г. по дело T-392/07 Strack/Комисия в частта, в която той уважава жалбата срещу твърдените мълчаливи откази за достъп до кореспонденцията във връзка с потвърдителните заявления (Комисия и ОЛАФ),
- 4) да осъди жалбоподателя да понесе всички съдебни разноски, направени в производствата пред Общия съд и пред Съда.

V – От правна страна

19. Най-напред следва да се разгледа първото основание, изложено в насрещната жалба на Комисията пред Съда, тъй като то се отнася до допустимостта на части от жалбата, подадена на първа инстанция. След това ще бъдат разгледани последователно второто основание, изложено от Комисията пред Съда, и пет от деветте основания, изложени от г-н Strack пред Съда.

20. Няма обаче да се спирам подробно на третото, четвъртото, осмото и деветото основание на г-н Strack, тъй като според мен твърденията за тяхното наличие са явно неоснователни.

A – По първото основание, изложено в насрещната жалба пред Съда — наличие на мълчалив отказ

21. Комисията изтъква, че не е отхвърлила мълчаливо заявлението за достъп до решенията на Комисията и на ОЛАФ по потвърдителни заявления. Ето защо нямало юридически акт, който да може да бъде оспорван и в този аспект жалбата пред Общия съд била недопустима. Общият съд пренебрегнал това обстоятелство в точки 45—53, и по-специално в точки 51 и 52 от обжалваното съдебно решение. Освен това в тези точки решението било противоречиво и следователно не било надлежно мотивирано.

1. По мълчаливия отказ

22. Понятието за мълчалив отказ, който дава право на обжалване по съдебен ред, е залегнало в член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001. Липсата на отговор на институцията в рамките на определения срок се счита за отрицателен отговор и дава право на заявителя да подаде жалба по съдебен ред срещу институцията. Следователно мълчаливият отказ предполага да е изтекъл съответният срок.

23. Следва да се провери дали срокът е изтекъл. По принцип той се определя от членове 7 и 8 от Регламент № 1049/2001. Съгласно член 7, параграф 1 в рамките на 15 работни дни от регистрацията на заявлението институцията взема решение дали да разреши достъп до искания документ и евентуално предоставя такъв. Съгласно член 7, параграф 3 по изключение, например когато заявлението се отнася до много голям документ или до голям брой документи, срокът може да бъде удължен с още 15 работни дни. Съгласно член 7, параграф 4 липсата на отговор на институцията в съответния срок дава право на заявителя да депозира потвърждение на заявлението. Съгласно член 8, параграф 1 срокът за разглеждане на потвърдителните заявления са нови 15 работни дни, като този срок съгласно член 8, параграф 2 по изключение също може да бъде удължен с още 15 работни дни.

24. Въпреки това Комисията застъпва виждането, че при особено обемните заявления тя имала право да се отклони от предвидените в Регламент № 1049/2001 срокове.

25. В това отношение тя се позовава на член 6, параграф 3 от Регламент № 1049/2001, съгласно който в случай на заявление за много голям документ или за голям брой документи съответната институция може да се съгласува неофициално със заявителя за намиране на справедливо решение.

26. Комисията черпи довод от системата на Регламент № 1049/2001. След като за решението относно един-единствен документ били предвидени цели 15 работни дни, за обработването на много обемните заявления следвало да се осигури по-дълъг срок, отколкото еднократното удължаване с още 15 работни дни.

27. Този довод може обаче да бъде разгледан само по отношение на частта от заявлението, по която се е произнесъл генералният секретариат на Комисията, но не и по отношение на частта от заявлението, която той е препратил на ОЛАФ. Това е така, защото, както г-н Strack правилно изтъква, ОЛАФ е отговорила за първи път на 23 октомври 2007 г., чак след като е било образувано съдебното производство, т.е. доста след като са изтекли всички предвидени срокове, и никога не е искала удължаване на сроковете.

28. Впрочем, въпреки съответното указание на Общия съд в точка 51 от обжалваното съдебно решение, Комисията не отчита, че самото удължаване на срока съгласно член 7, параграф 3 и член 8, параграф 2 с нови 15 работни дни е предвидено изрично за заявленията за достъп до голям брой документи. Това в частност показва, че регламентът — обратно на възгледа на Комисията — урежда не само заявленията за отделни документи. Ето защо системата на регламента не подкрепя позицията на Комисията.

29. По-нататък според Комисията заявлението на г-н Strack обхваща „явно непропорционален брой документи“.

30. Въпреки първото впечатление, целта на този довод е не да се отхвърли заявлението в неговата цялост като непропорционално, а само да се изтъкне, че предвидените в Регламент № 1049/2001 срокове за обработване не са пропорционални на броя на изисканите документи. Ето защо Комисията счита, че в интерес на добрата администрация не е била длъжна да спазва тези срокове. Освен това според нея да се настоява за спазване на сроковете при толкова обемно заявление, представлявало злоупотреба.

31. На Комисията обаче трябва да се възрази, че с изтичането на сроковете за отговор на потвърдителното заявление започва да тече срокът за обжалване по съдебен ред, както Общият съд правилно отбелязва в точки 47 и 52 от обжалваното съдебно решение.

32. Според постоянната съдебна практика на Съда сроковете за подаване на жалба съгласно член 263 ДФЕС са императивни и не се определят по усмотрение на страните или на Общия съд⁴, тъй като са въведени, за да се гарантират яснотата и сигурността на правните положения⁵. Това по-специално важи за мълчаливия отказ, предвиден не само при достъпа до документи, но и в законодателството относно служителите на Съюза⁶.

33. Във връзка с това Съдът вече е постановил, че уведомяването за изрично последващо решение не може да предотврати нито възникването на правната фикция на мълчаливия отказ, нито започването на срока за обжалване по съдебен ред⁷. Обратно на възгледа на Комисията, когато по дадено заявление е налице мълчалив отказ, изричното последващо решение не слага началото на нов срок за обжалване по съдебен ред⁸.

34. Следователно, ако се оплани на Комисията, заявителят рискува жалбата по съдебен ред срещу изрично последващо решение да бъде отхвърлена, тъй като би била насочена срещу решение, което просто потвърждава предходно решение⁹. Той трябва дори да очаква Комисията да се позове на изтичането на срока за съдебно обжалване на мълчаливия отказ¹⁰, макар преди това неколккратно да е ползвала допълнително удължаване на сроковете за обработване¹¹.

35. Дори обаче Комисията да не изтъкне, че срокът за обжалване по съдебен ред е изтекъл, или ако това възражение бъде отхвърлено като недобросъвестно (*venire contra factum proprium*), жалбата не би била непременно допустима. Това е така, защото юрисдикциите могат служебно да проверят дали е спазен срокът за обжалване като императивно процесуално изискване¹², макар че Общият съд изглежда не прави това систематично при производствата във връзка с достъп до документи¹³.

36. Ето защо не е злоупотреба, ако заявителят не приеме удължаването на срока за обработване. Напротив, при актуалното състояние на правото на Съюза и на релевантната съдебна практика предвидливият заявител трябва да настоява да бъдат спазени сроковете, ако поначало не изключва подаването на по-късен етап на жалба по съдебен ред.

37. Трябва обаче да се съгласим с Комисията, че обработването на обемни заявления в предвидените срокове може да създаде значителни трудности. Предвид другите задачи на институциите и на средствата, с които те разполагат, действително е възможно обективно да е нецелесъобразно те да отклонят персонал от други задачи, за да спазят сроковете.

4 — Решение Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, т. 21) и определение Städter/ЕЦБ (C-102/12 P, EU:C:2012:723, т. 13).

5 — Решения Moussis/Комисия (227/83, EU:C:1984:276, т. 12), Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, т. 21) и Transportes Evaristo Molina/Комисия (C-36/09 P, EU:C:2010:670, т. 37).

6 — Решения Müllers/WSA (79/70, EU:C:1971:79, т. 18) и Politi/Европейска фондация за обучение (C-154/99 P, EU:C:2000:354, т. 22).

7 — Решение Müllers/WSA (79/70, EU:C:1971:79, т. 17).

8 — Решение Müllers/WSA (79/70, EU:C:1971:79, т. 19 и сл.) и конкретно относно достъпа до документи определение на Общия съд ClientEarth и др./Комисия (T-278/11, EU:T:2012:593, т. 45).

9 — Определение на Общия съд ClientEarth и др./Комисия (T-278/11, EU:T:2012:593, т. 41).

10 — Определение на Общия съд ClientEarth и др./Комисия (T-278/11, EU:T:2012:593, т. 26).

11 — Определение на Общия съд, ClientEarth и др./Комисия (T-278/11, EU:T:2012:593, т. 8 и 10—12).

12 — Решения Müllers/WSA (79/70, EU:C:1971:79, т. 6), Transportes Evaristo Molina/Комисия (C-36/09 P, EU:C:2010:670, т. 33) и Gbagbo и др./Съвет (C-478/11 P—C-482/11 P, EU:C:2013:258, т. 53). Също и в определение на Общия съд ClientEarth и др./Комисия (T-278/11, EU:T:2012:593, т. 30).

13 — Вж. например решение Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe/Комисия (T-545/11, EU:T:2013:523, т. 4, 6 и 12 относно хронологията в производството).

38. Съдът обаче не може да реши този проблем, като *със задна дата* позволи на дадена институция да предотврати мълчаливия отказ и започването на срока за обжалване по съдебен ред. Подобно отклонение от текста на член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 би било несъвместимо с целите на сроковете за обжалване, а именно, както вече бе посочено, да се гарантират яснотата и сигурността на правните положения¹⁴.

39. Решение Internationaler Hilfsfonds,¹⁵ което е постановено след датата, на която г-н Strack е подал жалба, и което загатва известна гъвкавост по отношение на прилагането на предвидените в Регламент № 1049/2001 срокове, също не води до друг извод.

40. Според това съдебно решение в рамките на специалната система на регламента окончателното решение по дадено заявление за достъп не създава правна сигурност. Всъщност решението по всяко време може да бъде поставено под въпрос с ново заявление за достъп.¹⁶ Това обаче не е довод впоследствие и без предупреждение на заявителя да се отнеме възможността да подаде жалба по съдебен ред, на която той има право съгласно недвусмисления текст на член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001.

41. Следователно в това отношение в обжалваното съдебно решение не е допусната грешка при прилагане на правото. Ето защо това основание, изложено в насрещната жалба, следва да бъде отхвърлено.

2. Предложение за решение за в бъдеще

42. В случай че все пак Съдът желае да направи следваща стъпка и да поеме законодателна инициатива, за да бъде все пак възможно съобразяването с принципа на пропорционалност при определянето на сроковете за обработване, това би могло да стане най-много под формата на насоки за бъдещето, които да дадат на Комисията и на съответните заявители необходимата правна яснота.

43. В този контекст следва да се съгласим с Комисията, че член 6, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 може да се разбира в смисъл, че предвиденото там справедливо решение по изключение може да включва спиране на сроковете за обжалване по съдебен ред поради удължаването на сроковете за обработване. Това обаче би означавало, че в такива случаи срокът за обжалване е оставен на усмотрението на съответните страни.

44. Член 6, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 все пак не може да даде на институциите право да се отклоняват едностранно и без ограничение от сроковете, предвидени от законодателя. Видно от формулировката в цитираната разпоредба за неофициално съгласуване със заявителя, по правило справедливото решение трябва да се постигне по взаимно съгласие.

45. В настоящия случай нищо не показва, че има такова съгласие относно сроковете или че Комисията е положила сериозни усилия за постигане на взаимно приемливо решение. Тя просто е уведомила, че не може да спази сроковете¹⁷. Такова уведомяване не може да се счита за достатъчно, дори само защото то пренебрегва конкретните срокове на Регламент № 1049/2001, без да посочи други.

14 — Решения Moussis/Комисия (227/83, EU:C:1984:276, т. 12), Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, т. 21) и Transportes Evaristo Molina/Комисия (C-36/09 P, EU:C:2010:670, т. 37).

15 — Решение Internationaler Hilfsfonds/Комисия (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

16 — Решение Internationaler Hilfsfonds/Kommission (C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 57 и сл.).

17 — Писма от 24 юли и от 7 септември 2007 г.

46. Институцията по-скоро би следвало да се стреми да съблюдава както принципа на пропорционалност, така и целите на Регламент № 1049/2001. Ако предвид обстоятелствата на конкретния случай сроковете, предвидени в членове 7 и 8, не изглеждат пропорционални, тя трябва да предложи на заявителя подходящ нов срок.

47. В допълнение, заявителят има право да иска този нов срок да бъде подробно мотивиран, тъй като и за предвидените в член 7, параграф 3 и член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 удължавания на срокове се изисква такава мотивиране. Следователно институцията трябва да посочи как е стигнала до предложението за нов срок.

48. В настоящия случай вероятно също така е било възможно поисканите документи да се изпратят на по-малки частични пратки и за сметка на това съответно отчасти по-рано, вместо с две големи пратки за 2005—2006 г. и за 2007 г., които са изпратени едва през 2008 г.

49. Накрая, институцията следва да поеме възможно най-обвързващ ангажимент, че няма да се позовава на изтекли срокове за обжалване по съдебен ред поради времето за обработване, а напротив, най-малкото в този аспект при последващо обжалване ще подкрепя заявителя пред юрисдикциите на Съюза.

50. Ако заявителят отхвърли подобно целесъобразно предложение, без да се мотивира, може да се мисли, че при изтичане на предвидените срокове няма да се счита, че е налице мълчалив отказ. Критерият за целесъобразност обаче показва също, че в този случай напълно се губи правната сигурност, която е свързана с ясните срокове на Регламент № 1049/2001. Би било почти невъзможно да се предвиди кога може да се счита, че е налице мълчалив отказ, и кога не.

51. Ето защо следва да се отнасяме доста скептично към подобен подход. По-скоро законодателят на Съюза би следвало да намери подходящо ново решение. Във връзка с това само мимоходом ще отбележа, че съгласно член 3 от Регламент (ЕО) № 1367/2006¹⁸ сроковете по Регламент № 1049/2001 важат и за достъпа до информация по въпроси на околната среда по смисъла на Орхуската конвенция¹⁹. Член 4, параграф 2 от Конвенцията обаче предвижда още по-кратки срокове от изрично уредените понастоящем в Регламент № 1049/2001, а именно срокове от един, най-много два месеца за крайното административно решение.

3. По мотивите на Общия съд

52. Накрая, доколкото Комисията възразява срещу мотивите на Общия съд по тази точка, доводите ѝ се свеждат до оспорване на релеванността на съдебната практика, на която се позовава Общият съд. Разликата в тълкуването от Общия съд и от Комисията на някои съдебни прецеденти обаче не означава порок на мотивите²⁰.

4. Заключение относно първото основание, изложено в насрещната жалба

53. Ето защо първото основание, изложено в насрещната жалба, следва да се отхвърли. Следователно няма съмнение относно допустимостта на жалбата на първа инстанция.

18 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 6 септември 2006 година относно прилагането на Орхуската конвенция за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда към институциите и органите на Общността (ОВ L 264, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 17, стр. 126).

19 — Конвенция за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (ОВ L 124, 2005 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 204).

20 — Вж. решения Wunenburger/Комисия (C-362/05 P, EU:C:2007:322, т. 80) и Gogos/Комисия (C-583/08 P, EU:C:2010:287, т. 35).

Б – По второто основание, изложено в насрещната жалба пред Съда — несъществуваща извадка от регистъра

54. Второто основание, изложено в насрещната жалба, се отнася до искането на г-н Strack да получи извадка от създадения от Комисията съгласно член 11 от Регламент № 1049/2001 регистър за решенията отпреди 1 януари 2005 г. за отхвърляне на потвърдителни заявления.

55. Съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 1049/2001, за да могат гражданите ефективно да се ползват от правото си, произтичащо от регламента, всяка институция осигурява публичен достъп до документалния си регистър. Позоваванията на документите се вписват незабавно в регистъра. Съгласно член 11, параграф 2 за всеки документ регистърът съдържа референтен номер, като разглежданата тема и/или кратко описание на съдържанието на документа, както и датата, на която документът е получен или изготвен, също се вписват в регистъра.

56. С писмо от 24 юли 2007 г. обаче Комисията уведомява г-н Strack, че решенията за отхвърляне на потвърдителни заявления за достъп не се вписвали в регистъра.

57. В това отношение в точка 102 от обжалваното съдебно решение Общият съд е установил, че като не е вписвала в регистъра всички издадени преди 1 януари 2005 г. решения за частично или цялостно отхвърляне на потвърдителни заявления, Комисията е действала по произволен и непредвидим начин. Общият съд приема, че следователно с довода си, че въпросната извадка от регистъра не съществува, тя е нарушила залегналото в член 2 от Регламент № 1049/2001 право на жалбоподателя на достъп до регистъра. Ето защо Общият съд отменя изричното решение от 24 юли 2007 г. за отказ на достъп до извадка от регистъра.

58. По-конкретно Комисията се оплаква, че Общият съд е установил наличието на в действителност несъществуващ документ (по този въпрос в точка 1), че неправилно е извел от регламента задължение за изготвянето на документи и за тяхното оповестяване (по този въпрос в точка 2) и накрая, че се е произнесъл *ultra petita* (по този въпрос в точка 3).

1. По „наличието“ на несъществуващ документ

59. Според Комисията в точка 77 от обжалваното съдебно решение Общият съд е установил, че исканата извадка от регистъра съществува и се намира в нейно притежание. Този довод, който явно е имплицитно твърдение за изопачаване на фактите, обаче почива върху погрешно разбиране на обжалваното съдебно решение.

60. Всъщност Общият съд отхвърля само изложеното в защита твърдение, че извадката от регистъра, *ако би съществувала*, не би била документ и поради това в този аспект заявлението на г-н Strack не попада в обхвата на Регламент № 1049/2001. Общият съд не констатира нито в тази точка, нито на друго място в обжалваното съдебно решение *факта*, че извадката наистина съществува.

61. Ето защо тази част от второто основание не може да бъде уважена.

2. По задължението за изготвяне на документ

62. По-нататък Комисията критикува факта, че в точка 99 от обжалваното съдебно решение Общият съд е констатирал, че като се позовават на несъществуването на документи, за да избегнат прилагането на Регламент № 1049/2001, институциите нарушават изискването за прозрачност, на което се основава този регламент. Ефективното упражняване на правото на достъп до документи предполагало, че съответните институции документират дейностите си по възможно най-малко произволен и по най-предвидим начин и че съхраняват тази документация.

63. В точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение Общият съд приравнява това задължение за документиране със задължението за вписване на решенията за отхвърляне на потвърдителни заявления в регистъра съгласно член 11 от Регламент № 1049/2001. С това Общият съд мотивира цитираната си по-горе констатация в точка 102 от обжалваното съдебно решение.

64. Комисията възразява, че Регламент № 1049/2005 не предвиждал задължение за изготвянето на документи.

65. Това разбиране се основава на правилното съображение, че правото на достъп до документи съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 се отнася до всички документи на дадена институция, които (вече) са изготвени от институцията или са постъпили при нея и се намират в нейно притежание. Съгласно член 3, буква а) документ е всякаква информация, която се съдържа на независимо какъв информационен носител. Несъществуващите вписвания в регистъра обаче не са информация и няма как да бъдат предоставени.

66. Действително Общият съд правилно констатира, че член 11 от Регламент № 1049/2001 задължава институциите да създадат регистъра и да вписват в него документи. Комисията също така не оспорва, че задължението за вписване на документи обхваща и решенията за отхвърляне на потвърдителни заявления.

67. Регламент № 1049/2001 обаче не свързва пряко задължението по член 11 с правото на достъп до документи по член 2, параграф 1. Поради това не е възможно със заявление за достъп до документи да бъде наложено изпълнението на задължението за вписване. За тази цел по-скоро трябва да бъде предявен иск за установяване на неправомерно бездействие на основание член 265 ДФЕС.

68. Ето защо се налага изводът, че в точки 99—102 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е констатирал, че правото на достъп до документи задължава Комисията, при съответно заявление за достъп, да допълни публичния регистър, за да предостави исканата извадка от регистъра.

69. Решението на Общия съд обаче следва да се потвърди на друго основание. Тъй като поради собствените си пропуски Комисията не е била в състояние да предостави исканата извадка от публичния регистър по член 11 от Регламент № 1049/2001, тя най-малкото е трябвало да провери дали може да предостави на жалбоподателя търсената информация във вид на един или няколко други документи. Такива биха могли да са например извадки от вътрешни регистри или материалите, които са послужили за изготвяне на годишните отчети във връзка с прилагането на регламента. Видно от писмото от 24 юли 2007 г. обаче такава проверка не е направена. Ето защо съдържащото се в това писмо решение е трябвало да бъде отменено на основание непълно обработване на съответната част от заявлението.

70. Следователно и тази част от второто основание, изложено от Комисията, не може да бъде уважена.

3. По обхвата на претенциите на г-н Strack

71. Накрая, Комисията поддържа, че в две точки Общият съд се е произнесъл *ultra petita*.

72. От една страна, според нея в точка 101 Общият съд е постановил, че Комисията задължително следва да вписва в регистъра решенията по първоначалните заявления. Този пункт обаче не представлява решение на Общия съд, което би надхвърляло исканията на г-н Strack, а е само елемент от мотивите на съда. Този мотив не е свързан с обхвата на исканията.

73. За сметка на това решението на Общия съд в точка 102 от обжалваното съдебно решение се свежда — в съответствие с искането на г-н Strack — до констатацията, че отказът на достъп до извадката от регистъра за всички решения за отхвърляне на потвърдителни заявления следва да бъде отменен.

74. В това отношение Комисията изтъква, че г-н Strack е поискал да бъде отменен мълчалив отказ за достъп до извадката от регистъра, докато Общият съдът освен това е отменил и изричен отказ.

75. На това обаче във формален аспект следва да се възрази, че г-н Strack е поискал да бъдат отменени фактически взетите или взетите въз основа на правната фикция за отказ в член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 решения на Комисията. Това включва отмененото от Общия съд изрично решение, което е било съобщено на 25 юли 2007 г.

76. Тук не е необходимо да се разглежда въпросът дали Общият съд реално е трябвало да се произнася по това решение, или е следвало вместо това да разгледа по-късен мълчалив отказ по потвърдително заявление. Това е така, защото Комисията не е направила подобно възражение.

77. В случай че Съдът иска да се занимае служебно с този въпрос, ще отбележим, че г-н Strack още на 23 юли 2007 г. е подал първо потвърдително заявление, след като от датата на първоначалното му заявление са били изминали повече от 20 работни дни. Комисията обаче е изпратила уведомление с дата 24 юли 2007 г. едва на 25 юли, т.е. два дни след датата на това първо потвърдително заявление. Действително в това уведомление Комисията съобщава, че ще ползва удължение на срока за отговора на първоначалното заявление, но не дава да се разбере, че удължаването на срока ѝ е необходимо и за извадката от регистъра. Всъщност тя същевременно съобщава, че регистърът не съдържа исканата информация. Ето защо, като тълкува това уведомление в смисъл, че Комисията е изложила в него окончателната си позиция относно исканата извадка от регистъра като крайно решение по потвърдително заявление, Общият съд не го изопачава²¹.

78. Следователно и тази част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

В – По първото основание, изложено в жалбата пред Съда — нарушение на правото на законен съд

79. С първото си основание г-н Strack възразява срещу това, че поради непосредствено предстоящото напускане на съдията докладчик по делото, на 13 октомври 2011 г. председателят на Общия съд в интерес на бързото обработване и доброто правораздаване е разпределил делото на друг състав.

21 — Вж. решение Internationaler Hilfsfonds/Комисия (C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 60).

80. Това разпределение нарушавало правото на достъп до законен съд, правото на справедлив съдебен процес съгласно член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за правата на човека и член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и член 50, втора алинея от Статута на Съда и членове 12 и 13 от Процедурния правилник на Общия съд във връзка с решенията за разпределянето на делата и разпределението на съдиите по състави.

81. Гаранциите по отношение на съдебния състав представляват крайъгълният камък на правото на справедлив съдебен процес, чието съблюдаване трябва да бъде проверено от юрисдикцията на Съюза, когато се твърди нарушение на посоченото право²². Това е така, защото съгласно член 47, втора алинея от Хартата на основните права, както и съгласно до голяма степен идентичния член 6, параграф 1 ЕКПЧ, който следва да се вземе предвид при тълкуването му²³, всеки има право неговото дело да бъде гледано от съд, (предварително)²⁴ създаден със закон.

82. Понятието за закон обхваща по-специално нормативните разпоредби за създаването и компетентността на съдилищата. В случай че даден съд съгласно тези разпоредби не е компетентен да разгледа делото, той не е определеният със закон съд²⁵. Впрочем в постоянната си съдебна практика Европейският съд по правата на човека подчертава, че организацията на съдебната система не може да бъде оставена на усмотрението на съдебните органи, въпреки че е допустимо те да имат известна свобода при тълкуването на релевантните правни норми²⁶. Досега обаче в контекста на правото на справедлив процес по член 47 от Хартата и член 6, параграф 1 ЕКПЧ не са се наложили изисквания, отиващи по-далеч, като например правна уредба, която предварително определя компетентните съдии по абстрактни критерии²⁷.

83. Следователно при преценката на това основание е от значение преди всичко дали решението на председателя на Общия съд от 13 октомври 2011 г. е съобразено с разпоредбите относно разпределянето на делата на съдебните състави на съда²⁸.

84. Съгласно член 50, втора алинея от Статута на Съда съставът на съдебните състави и възлагането на делата на тях се урежда от Процедурния правилник на Общия съд. Съгласно член 13, параграф 1 от този правилник председателят на Общия съд разпределя делото на един от съставите непосредствено след подаването на исковата молба или жалбата. Член 12 от Процедурния правилник предвижда, че Общият съд определя критериите за разпределението на делата между съставите.

85. Доколкото е видно, жалбата на г-н Strack пред Общия съд първоначално е разпределена на съдебен състав според действащите към онзи момент критерии²⁹ въз основа на реда на вписване на делата в регистъра на секретариата.

22 — Решения Chronopost/UFEX и др. (C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 46) и Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент (C-308/07 P, EU:C:2009:103, т. 42).

23 — Член 52, параграф 3 от Хартата на основните права, както и решение Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, т. 44) и преразглеждане на решение Arango Jaramillo и др./ЕИБ (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, т. 42 и 43).

24 — Формулировката се съдържа само в член 47, алинея 2 от Хартата на основните права.

25 — Така например относно член 6, параграф 1 от ЕКПЧ Решение на ЕСПЧ от 12 юли 2007 г. по дело Jorgic c/y Германия (жалба 74613/01, т. 64 и 65).

26 — Решение на ЕСПЧ от 22 юни 2000 г. по дело Соѐме и др. c/y Белгия (жалби № 32492/96, № 32547/96, № 32548/96, № 33209/96 и № 33210/96, Reports of Judgments and Decisions 2000-VII, стр. 1, т. 98), Решение от 5 октомври 2010 г. по дело DMD Group c/y Словакия (жалба № 19334/03, т. 60) и Решение от 9 януари 2013 г. по дело Oleksandr Volkov c/y Украйна (жалба № 21722/11, Reports of Judgments and Decisions 2013 г., т. 150).

27 — Такъв е критерият в член 101 от германската конституция съгласно решението на Bundesverfassungsgericht от 8 април 1997 г. (1 PвVU 1/95, BVerfGE 95, 322, 327 и сл.) и препоръката на European Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges от 16 март 2010 г. (CDL-AD(2010) 004, № 75).

28 — Вж. в този смисъл решение Марсусио/Комисия (C-528/08 P, EU:C:2009:761, т. 58).

29 — Вж. известието в ОВ C 269, 2007 г., стр. 42.

86. Що се отнася до оспорваното преразпределяне на делото, критериите действително са описани в по-ново известие³⁰, но съдържанието им не е променено.

87. Г-н Strack правилно отбелязва, че никоя от тези разпоредби не предвижда изрично председателят на Общия съд да може да преразпределя вече разпределени дела.

88. Все пак в критериите за разпределяне е записано, че председателят на Общия съд може да се отклони от списъците на ротация, по-специално за да осигури равномерно разпределение на обема на работата. Вярно е, че връзката с критериите за разпределяне според реда на вписване говори за това, че посоченото правомощие за отклоняване се отнася за първоначалното разпределение на делата, но текстът не изключва прилагането при по-късно преразпределяне на дадено дело.

89. При нови назначения на съдии и промяна на съставите понякога такава преразпределяне дори може да е наложително³¹.

90. Преразпределянето обаче може да е обосновано и в интерес на равномерното разпределение на обема на работата. То е въпрос не само на организация, а по-специално има за цел и делата да бъдат разглеждани в разумен срок — нещо, което също е в съответствие с член 47, втора алинея от Хартата и член 6, параграф 1 от ЕКПЧ.

91. Настоящият случай е нагледен пример за това, че може да се наложи дадено дело на по-късен етап да се преразпредели на това основание. През 2011 г. делото по жалбата пред Общия съд е било висящо вече четири години, като е имало опасност да се стигне до ново забавяне поради предстоящото напускане на съдията докладчик. За сметка на това новият състав е можел веднага да продължи хода на производството.

92. Ето защо правомощието на председателя на Общия съд да дерогира критериите за разпределяне следва да се разбира в смисъл, че той може да преразпредели дадено дело и след първоначалното му разпределяне, за да осигури равномерно разпределение на обема на работата.

93. Следователно обжалваното съдебно решение е взето от компетентния съд, поради което първото основание, изложено в жалбата пред Съда, трябва да се отхвърли.

Г – По второто основание, изложено в жалбата пред Съда — различни процесуални нарушения

94. С второто основание се твърди, че са налице процесуални нарушения, а именно — отхвърлянето на искане за провеждане на бързо производство, ограничаването на правото на защита пред съд, отказът на Общия съд да провери заявените документи, ограничаването на предмета на исканията и прекомерната продължителност на производството.

30 — ОВ С 288, 2010 г., стр. 5.

31 — Вж. решение Salzgitter/Комисия (С-182/99 P, ЕУ:С:2003:526, т. 28 и сл.).

1. По първата и петата част от основанието — бързо производство и продължителност на производството

95. В първата част от основанието г-н Strack твърди, че Общият съд без никакви мотиви е отхвърлил искането му спорът да се разгледа по бързото производство. Тъй като интересът от бързо производство е свързан с формулираното в петата част от настоящото основание зачитане на правото на разумна продължителност на производството, двете части от това основание следва да се разгледат заедно.

96. Съгласно член 47, втора алинея от Хартата на основните права и член 6, параграф 1 от ЕКПЧ всеки има право неговото дело да бъде гледано в разумен срок. Ето защо превишаването на разумния срок за постановяване на решение е процесуално нарушение, съставляващо нарушение на основно право, и засегнатото лице трябва да разполага с ефективно средство за правна защита, което да му осигурява подходяща компенсация³².

97. Все пак, когато няма никакви данни, които да сочат, че прекомерната продължителност на производството е повлияла върху изхода на спора, неспазването на разумен срок за постановяване на решение не може да води до отмяна на обжалваното съдебно решение³³. Това следва да е валидно и когато прекомерната продължителност на производството се дължи на факта, че спорът не е бил разгледан по реда на бързото производство.

98. Г-н Strack обаче не е изяснил доколко продължителността на производството е повлияла върху изхода на спора. Следователно тези части от основанието не могат да бъдат приети.

99. Съответно и липсата на мотиви при отказа за разглеждане на спора по реда на бързото производство не може да доведе до уважаване на жалбата пред Съда.

100. В този контекст г-н Strack обаче възразява и срещу това, че в точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил като недопустимо искането за обезщетение за вреди поради прекомерна продължителност на производството. Като се позовава на решение *Baustahlgewebe*³⁴ и на заключението ми по дело *Solvay*³⁵, той твърди, че ефективната правна защита налага по възможност още в рамките на прекомерно продължителното производство да се постанови изплащането на евентуално обезщетение.

101. И този довод на жалбоподателя обаче не може да бъде приет, защото междувременно Съдът се е дистанцирал от изложеното в решение *Baustahlgewebe*³⁶ и е постановил, че по искането за обезщетение поради прекомерна продължителност на производството следва да се произнесе друг състав³⁷. Ето защо Общият съд правилно е констатирал, че искът за обезщетение за вреди трябва да се предяви отделно.

102. Следователно тези две части от второто основание трябва да бъдат отхвърлени.

32 — Решение *Groupe Gascogne/Комисия* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 72) и Решение на ЕСПЧ от 26 октомври 2000 г. по дело *Kudla c/y* Полша, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000 XI, § 156 и § 157.

33 — Решения *Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия* (C-385/07 P, EU:C:2009:456, т. 190 и 196) и *Groupe Gascogne/Комисия* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 73).

34 — Решение *Baustahlgewebe/Комисия* (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Заключение по дело *Solvay/Комисия* (C-109/10 P, EU:C:2011:256).

36 — Решение *Groupe Gascogne/Комисия* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 82 и 83).

37 — Решение *Groupe Gascogne/Комисия* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 90).

2. По втората част от основаниято — право на защита пред съд

103. С тази част от второто си основание г-н Strack се оплаква, че правото му на защита пред съд не е било гарантирано в достатъчна степен. Общият съд не му дал отделна възможност да изрази становището си по предоставените от ОЛАФ документи, които той получил едва след внасянето на репликата си. Освен това Общият съд не приел обширно писмено изявление с дата 14 май 2012 г., свързано с подготовката на съдебното заседание, по време на заседанието вместо исканите 60 минути му отпуснал само 30 минути време за изказване, по време на заседанието отхвърлил искане да бъде допуснато друго писмено изявление и също така след заседанието отхвърлил още едно писмено становище от 25 юни 2012 г., което по-специално съдържало искане за поправка на протокола от съдебното заседание.

Общи бележки относно правото на защита пред съд

104. Относно тази част от основаниято следва да се отбележи, че за да бъдат спазени свързаните с правото на справедлив процес изисквания, е важно страните да могат да разискват при условията на състезателност както относно фактическите, така и относно правните обстоятелства, които имат решаващо значение за изхода на производството³⁸.

105. По принцип това е било възможно в производството пред Общия съд. Г-н Strack е можел подробно да изрази становището си в жалбата, в репликата, както и в съдебното заседание. Общият съд му е позволил да представи писмена реплика със значително по-голям брой страници от посочения в указанията на Общия съд към страните и му е дал възможност по време на съдебното заседание да говори двойно по-дълго време от предвиденото в указанията. Освен това Общият съд е включил към делото допълнителни писмени изявления на г-н Strack с дати 16 ноември 2011 г., 25 януари 2012 г. и 1 април 2012 г. и ги е предал на Комисията за становище.

106. Възраженията по отношение на документите на ОЛАФ и на поправката на протокола от съдебното заседание обаче заслужават да бъдат разгледани отделно.

По документите на ОЛАФ

107. Решението на ОЛАФ от 23 октомври 2007 г. е предадено на г-н Strack най-късно заедно с датираната от 30 май 2008 г. писмена защита, като приложение В.1. Това е и причината той да изрази становище по него в писмената си реплика.

108. Според неговите твърдения обаче, които не са оспорени от Комисията, той е получил анонимизираните документи, предоставени му с това решение, едва на 17 октомври 2008 г., след като вече е подал писмената си реплика. Изглежда това се дължи на факта, че решението и документите са били изпратени с много големи имейли, като обемът на пощенската кутия на г-н Strack е бил надвишен още с първата пратка. За това обстоятелство г-н Strack изглежда е разбрал от приложението към писмо на Общия съд от 9 март 2012 г., съдържащо разпечатка на съобщение за грешка, което Комисията е получила при опита да изпрати документите на 23 октомври 2007 г.

38 — Решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 56), преразглеждане на решение M/EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, т. 41).

109. Действително в писмената си реплика от 20 август 2008 г. г-н Strack е можел да изрази становище по самото решение от 23 октомври 2007 г., като това е и причината да разшири съответно обхвата на жалбата си пред Общия съд. Доколкото обаче е получил документите едва на 17 октомври 2008 г., той не е можел да вземе предвид тези документи и заличаванията в тях в писмената си реплика. По-нататък той твърди, че в това отношение по време на съдебното заседание му е било отказано подходящо удължаване на времето за изказване.

110. Това оплакване се основава на един по-скоро нетипичен случай в съдебното производство, а именно когато Общият съд допуска в правен спор относно достъпа до документи впоследствие да се разшири обхватът на жалбата, ако същата първоначално се е отнасяла до мълчалив отказ на достъп, който впоследствие е заменен с изрично решение.

111. Ако Общият съд допусне разширяването на обхвата на жалбата, той трябва да предостави подходяща възможност за изразяване на становище. Възможността за изказване в съдебното заседание не може напълно да замести писменото изявление, тъй като процесуалното право на юрисдикциите на Съюза във всички случаи предвижда писмена фаза на производството, която само се допълва от съдебното заседание. В допълнение, в съдебното заседание на г-н Strack не е било предоставено времето за изказване, което според него му е било необходимо.

112. Комисията застъпва виждането, че г-н Strack сам е отговорен за ограничаването на възможностите да изрази становището си, тъй като е имал възможността да подаде отделна жалба срещу решението от 23 октомври 2007 г. Включването в предмета на дело T-392/08 и на посоченото решение било направено единствено в негов интерес.

113. Този довод е изненадващ. Причината изобщо да се разглежда разширяването на обхвата на жалбата се дължи на това, че Комисията не е изпълнила собственото си задължение да се произнесе по заявленията в предвидения срок. В допълнение, Комисията изглежда не се е погрижила г-н Strack да получи своевременно късно приетото решение от 23 октомври 2007 г. и съответните документи. Напротив, тя изглежда дори е пренебрегнала съобщение за грешка, видно от което изпращането не е осъществено. Ето защо на първо място Комисията е отговорна за това, че г-н Strack не е могъл да ползва всички предвидени възможности да изрази становището си.

114. Следва да се отбележи също, че разширяването на обхвата на жалбата, освен че действително е в интерес и на г-н Strack, същевременно облекчава Общия съд и насрещната страна, в случая Комисията. Всъщност за всички участници е по-ефективно да водят съдебен спор с по-широк предмет, вместо за всяко ново решение да се образува отделно производство.

115. Все пак г-н Strack трябва да бъде упрекат, че сам не е предприел всички необходими действия, за да защити правото си да изрази своето становище. След като е получил решението на ОЛАФ от 23 октомври 2007 г. едва заедно с писмената защита, той е трябвало да положи всички разумни усилия, за да получи и липсващите документи, така че да може да ги вземе предвид в писмената си реплика. В частност той е трябвало да обърне внимание на Комисията, че изпращането на документите е било неуспешно и при необходимост да помоли Общия съд да удължи срока за писмената реплика.

116. В това отношение следва да важат същите съображения като тези при определянето на срока за обжалване след узнаване за съответното решение. В тази връзка при липсата на публикуване или на уведомяване страната, узнала за съществуването на акт, който я засяга, е длъжна да поиска неговия пълен текст в разумен срок³⁹.

39 — Решения *Wirtschaftsvereinigung Eisen —und Stahlindustrie/Комисия* (C-180/88, EU:C:1990:441, т. 22, 29 и 30) и *Windpark Groothusen/Комисия* (C-48/96 P, EU:C:1998:223, т. 80)

117. Това следва да важи в още по-голяма степен, доколкото г-н Strack също е отговорен за проблемите с изпращането на документите, след като е подал обемно заявление за достъп, но за получаването им е предоставил само електронна поща с ограничен обем.

118. Г-н Strack изобщо не е трябвало да чака повече от три години и едва малко преди съдебното заседание да изтъкне необходимостта да изрази своето становище по тези документи.

119. Ето защо, въпреки поведението на Комисията, г-н Strack в крайна сметка трябва да понесе отговорността за загубената възможност да изрази писменото си становище и за ограничаването на възможността устно да вземе отношение по предоставените от ОЛАФ документи.

По оплакването във връзка с протокола

120. На последно място, г-н Strack се оплаква, че в точка 27 от обжалваното съдебно решение Общият съд не се е произнесъл по същество по искането му за поправка на протокола от съдебното заседание, а го е отхвърлил с решение да не възобновява устната фаза на производството.

121. Действително Процедурният правилник на Общия съд не предвижда възможност да се направи искане за поправка на протокола, но страните по принцип трябва да имат право да възразяват срещу грешки и пропуски в този документ. Това е така, защото съгласно член 63, параграф 1, второ изречение от Процедурния правилник протоколът представлява официален документ, който съответно служи и като доказателство за съдържанието на съдебното заседание⁴⁰.

122. Само по себе си обаче обстоятелството, че Общият съд не се е занимал с това искане, не може да постави под въпрос обжалваното *съдебно решение*. По-скоро то води до накръняване на доказателствената сила на протокола. Поради това оплакването във връзка с протокола е негодно (*inopérant*) и следва да бъде отхвърлено.

По твърдението за късно представен от Комисията довод относно Регламент № 45/2001

123. Накрая, г-н Strack неоснователно се оплаква, че в съдебното заседание Общият съд е взел предвид довода на Комисията относно Регламент № 45/2001, въпреки че той е бил късно представен. Всъщност в основата си този довод се съдържа още в позоваването на изключението относно защитата на личните данни по член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001. От друга страна, при размяната на писмените становища обстоятелството, че в този аспект Регламент № 45/2001 придобива особено значение, все още не е било толкова ясно, както към момента на съдебното заседание, защото това следва преди всичко от междуременно постановеното решение *Bavarian Lager*⁴¹.

3. По третата част от основаниято — проверка на всички документи

124. С третата част от второто си основание г-н Strack се оплаква, че в разрез с искането му Общият съд не е проверил всички документи, за да установи дали заличаванията в тях са обосновани с изключението, предвидено с оглед защитата на личните данни.

40 — Вж. например преразглеждане на решение М/ЕМЕА (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, т. 45), решения *Iride* и *Iride Energia/Комисия* (C-150/09 P, EU:C:2010:34, т. 74) и *Kronoply/Комисия* (C-117/09 P, EU:C:2010:370, т. 44).

41 — Решение Комисия/*Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378, т. 59).

125. Съдът е установил, че Общият съд е длъжен да проверява документите, когато е спорно дали съдържанието им допуска прилагането на определени изключения⁴². При настоящите заличавания на лични данни обаче въпросът е дали защитата на тези данни изисква имената и друга лична информация за определени групи лица да се считат за поверителни. За да се прецени това, не е необходимо да се разглеждат съответните документи. В обичайния случай е достатъчно да се проверят мотивите на решението.

4. По четвъртата част от основанието — въпросът за пълнотата на решенията на Комисията

126. Четвъртата част от второто основание се отнася до въпроса дали Комисията е дала пълен отговор на заявлението за достъп до всички документи, които се отнасят до потвърдителни заявления за достъп до документи, отхвърлени от Комисията след 1 януари 2005 г. Г-н Strack се оплаква, че в точка 139 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил неговия довод, че Комисията не била доказала, че му е предоставила всички решения за отхвърляне на потвърдителни заявления, постановени през въпросния период.

127. Това оплакване е насочено срещу правната преценка на Общия съд на доводите на страните по посочения въпрос.

128. От член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен когато фактическата неточност в неговите констатации следва от представените му доказателства, и от друга страна, да прави преценка на тези факти⁴³.

129. На етапа на обжалване пред Съда обаче са допустими оплаквания, свързани с установяването и оценката на фактите в обжалваното съдебно решение, когато жалбоподателят твърди, че Общият съд е направил констатации, чиято неточност произтича от доказателствата по преписката, или че е изопачил представените му доказателства⁴⁴.

130. Подобно изопачаване е налице, когато, без да се основава на нови доказателства, преценката на наличните доказателства се явява явно неправилна⁴⁵. Когато Общият съд — както в настоящия случай — извлича изводи от определени факти, следва да се провери дали той очевидно е надхвърлил пределите на разумната преценка на доказателствата⁴⁶.

131. Настоящият случай е именно такъв.

132. В първоинстанционното производство г-н Strack се позовава на това, че броят на изпратените му документи (315) е значително по-малък от обявения в официалните доклади брой решения за частично или цялостно отхвърляне на потвърдителни заявления (575)⁴⁷.

133. Комисията отговаря, че числата не съвпадат, понеже някои от тези решения обхващали по няколко потвърдителни заявления на едно и също лице, а по други потвърдителни заявления към края на съответната година още не е било взето решение.

42 — Решение Jurašinić/Съвет (C-576/12 P, EU:C:2013:777, т. 27).

43 — Решение Комисия/Aalberts Industries и др. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, т. 47).

44 — Решение РКК и КНК/Съвет (C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 35).

45 — Решения РКК и КНК/Съвет (C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 37), Lafarge/Комисия (C-413/08 P, EU:C:2010:346, т. 17) и Комисия/Aalberts Industries и др. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, т. 51).

46 — Решения Activision Blizzard Germany/Комисия (C-260/09 P, EU:C:2011:62, т. 57) и Комисия/Aalberts Industries и др. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, т. 52).

47 — Съгласно Доклада на Комисията за прилагането през 2007 г. на Регламент (ЕО) № 1049/2001 относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (СОМ (2008) 630 окончателен, стр. 10).

134. Тя обаче не представя точна разбивка на числата, която да изясни напълно откъде се получава разликата. Може би подобна разбивка би отразила и съответните решения на ОЛАФ по потвърдителни заявления — решения, които и двете страни изглежда пренебрегват до момента по отношение на този аспект и които, доколкото е видно, не са включени в броя на изпратените документи, но пък изглежда са отразени в докладите на Комисията.

135. Комисията също така не взема отношение по твърдението на г-н Strack, че от изпратените му документи не проличава да има решения едновременно по няколко потвърдителни заявления.

136. Ако се приеме, че към края на годината все още не е имало решения по всички потвърдителни заявления, излиза, че в края на процесния тригодишен период е имало непостановени решения по над 250 потвърдителни заявления. Предвид сроковете на Регламент № 1049/2001 подобно изоставане не изглежда особено вероятно.

137. Ето защо доводът на Комисията би могъл да обясни малки различия, но не и твърде големите в настоящия случай разлики. Общият съд очевидно е надхвърлил пределите на разумната преценка на доказателствата, като въпреки всичко е приел довода на Комисията.

138. От друга страна, за разлика от производството, в хода на което се установява съществуването на допълнителни документи⁴⁸, в настоящия случай не може със сигурност да се констатира, че отговорът на Комисията е бил непълен. Общият съд обаче е можел да изясни това сравнително лесно, като изиска от Комисията да разясни конкретно разликата между посочения в докладите брой и броя на документите, изпратени на г-н Strack.

139. Действително Общият съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела. Наличието или липсата на доказателствен характер на материалите по делото попада в обхвата на неговата самостоятелна преценка на фактите, която остава извън контрола на Съда в рамките на производството по обжалване, освен в случай на изопачаване на представените на Общия съд доказателства или когато от съдържащите се в делото документи проличава неточност по същество на констатациите на последния⁴⁹.

140. В настоящия случай обаче недостатъчното събиране на доказателства се дължи именно на изопачаване на доказателствата поради извод, който явно надхвърля пределите на разумната преценка на доказателствата. Ето защо Съдът по изключение е компетентен да квалифицира неизвършеното необходимо изясняване като грешка при прилагане на правото.

141. Следователно тази част от второто основание трябва да бъде уважена и обжалваното съдебно решение следва да се отмени в частта, в която отхвърля довода на г-н Strack, че Комисията не се произнесла по всички решения за отхвърляне на потвърдителни заявления.

48 — Решение Williams/Комисия (T-42/05, EU:T:2008:325, т. 68).

49 — Решения Imeri Еуропа/Сметна палата (C-315/99 P, EU:C:2001:391, т. 19), Glencore и Compagnie Continentale/Комисия (C-24/01 P и C-25/01 P, EU:C:2002:642, т. 77 и 78) и Erste Bank der österreichischen Sparkassen/Комисия (C-125/07 P, C-133/07 P и C-137/07 P, EU:C:2009:576, т. 319).

142. По този аспект Съдът не може да постанови окончателно решение, тъй като не са изяснени в достатъчна степен нито приносът на документите на ОЛАФ, нито наличието и броят на колективните решения по потвърдителни заявления, нито непостановените към края на 2007 г. решения по потвърдителни заявления⁵⁰. Ето защо по този аспект Съдът следва да върне делото на Общия съд съгласно член 61, първа алинея от Статута.

Д – По петото основание, изложено в жалбата пред Съда — прилагане на изключението относно защитата на данните

143. Петото основание засяга прилагането на изключението относно защитата на данните, т.е. мотивите (по този въпрос в точка 1), конкретната проверка на заличаванията (по този въпрос в точка 2) и законосъобразността на заличаването на лични данни на някои групи лица (по този въпрос в точка 3).

1. По мотивите на решението на Комисията

144. Г-н Strack се оплаква, че Общият съд е приел мотивите на решенията на Комисията за достатъчни, въпреки че в тях няма данни за консултации със засегнатите лица или по въпроса дали тези лица са пожелали данните им да останат поверителни. Освен това Комисията не била посочила отделните групи засегнати лица.

145. Тази част от петото основание обаче не може да бъде приета, тъй като в точки 120, 125 и 126 Общият съд е поставил уместни изисквания към мотивите на Комисията. Кратката обосновка също може да е достатъчна, когато достатъчно ясно посочва съображенията.

146. Що се отнася по-специално до липсващите данни за консултиране със засегнатите лица, липсата им е достатъчно ясен знак, че не е имало такова. Комисията също така не е била длъжна да се занимава с въпроса за липсата на мотиви към заявлението за достъп съгласно член 8, буква б) от Регламент № 45/2001, тъй като такива не са били изложени.

147. На последно място, доколкото в рамките на тази част от основанието г-н Strack твърди, че Общият съд не е разгледал достатъчно задълбочено неговата критика по отношение на заличаванията от ОЛАФ, стига да се отбележи, че в писмената си реплика той не критикува по-конкретно това решение, макар че е узнал за съществуването и мотивите му най-късно от писмената защита⁵¹.

2. По конкретната проверка на документите

148. С втората част от петото основание г-н Strack твърди, че Общият съд неправилно е констатирал в точки 162—164, че Комисията конкретно и в достатъчна степен е проверила необходимостта от поверително третиране на заличената информация. Той обосновава твърдението си по-специално с факта, че били заличени всички имена без изключение, без реално да е проверено доколко се засяга личната сфера. Това обаче не доказва липсата на конкретна проверка на документите, а най-много разбирането на Комисията относно обхвата на изключението по член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001. То обаче е предмет на третата част от петото основание, която ще разгледам по-долу.

50 — Препоръчително е обаче страните да решат този въпрос, като или Комисията го реши по служебен ред и съобщи на г-н Strack съответния брой — и евентуално липсата на документи — или г-н Strack подаде отново заявление за достъп до твърдените липсващи до момента документи, което да даде на Комисията възможност да изрази становище, вземайки предвид моето изложение. Тогава те ще могат да решат спора си по този аспект — евентуално дори преди постановяването на решение по настоящата жалба — и няма да се налага отново ненужно да ангажират Общия съд.

51 — Вж. по-горе точка 107 и сл.

3. По законосъобразността на заличаванията

149. Накрая, с третата част от петото основание г-н Strack възразява срещу приетата от Общия съд приложимост на изключението относно защитата на личните данни, предвидено в член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001.

150. Съгласно тази разпоредба институциите отказват достъпа до документ в случаите, когато оповестяването му би засегнало защитата на частния живот и личната неприкосновеност, по-специално в съответствие със законодателството на Съюза относно защитата на личните данни.

151. Комисията е приложила това изключение в съответствие с член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001, като е заличила всички имена и адреси в оповестените документи.

152. Съдът вече е постановил, че съгласно член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001 разпоредбите на Регламент № 45/2001 се прилагат изцяло в случаите на заявление на основание Регламент № 1049/2001, насочено към получаване на достъп до документи, които съдържат лични данни. Това по-специално означава, че в съответствие с член 8, буква б) от Регламент № 45/2001 заявителят по правило следва да докаже необходимостта от предаване на тези лични данни⁵².

а) По преценката

153. Действително г-н Strack правилно изтъква, че институциите може да са задължени, дори и без заявителят да прилага съответни доказателства, да вземат предвид съображения за предаване на данните, които се налагат от само себе си, но в настоящия случай не се откриват подобни съображения, а и г-н Strack не е изтъкнал такива.

154. По-нататък г-н Strack развива тезата, че целта на Регламент № 1049/2001 да осигури достъпа до документи оправдавала предаването на документите съгласно член 8, буква а) от Регламент № 45/2001, тъй като то било в интерес на обществото. Подобно тълкуване на член 8, буква а) обаче би обезсмислило посочената⁵³ съдебна практика по член 8, буква б).

155. Също така е ирелевантно дали при потвърдителните заявления заявителите разкриват чувствителни данни за себе си. Защитата на личните данни на първо място се прилага независимо от значението на съответните данни.

б) По необходимостта от консултиране със засегнатите лица

156. По-нататък г-н Strack застъпва виждането, че Комисията не е трябвало просто да заличи всички имена и адреси, а да се допита до засегнатите лица дали са съгласни данните им да бъдат оповестени.

157. По този въпрос Общият съд е установил конкретно в точка 178 от обжалваното съдебно решение, че консултиране не е било необходимо, тъй като е ясно, че личните данни следва да се третират като поверителни, ако не съществуват императивни причини за оповестяването им.

158. При тази констатация не е допусната грешка при прилагане на правото.

52 — Решение Комисия/Bavarian Lager (C-28/08 P, EU:C:2010:378, т. 63 и 77).

53 — Вж. по-горе точка 152.

159. Съгласно член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 консултирането с трето лице при заявления за достъп до документи, предадени от него на институциите, е необходимо само ако не е ясно дали документът следва да се оповести, или не бива да се оповестява. Във всеки случай евентуалното задължение за консултиране във връзка с изготвените от институциите документи не стига по-далеч от това.

160. Г-н Strack очевидно предполага, че възможността за оповестяване на лични данни е под въпрос, докато засегнатите лица не решат дали са съгласни с оповестяването. Това обаче не е вярно.

161. Тъй като оповестяването на лични данни представлява обработка, то е допустимо само ако е изпълнено някое от условията за обработка, посочени в член 5 от Регламент № 45/2001. Условието засегнатото лице да е дало съгласието си е едно от тях. Иначе оповестяването по правило не е допустимо.

162. Следователно целта на изискването за консултиране със засегнатите лица е не да се изясни възможността за оповестяване на информацията, а да се създаде предпоставка за оповестяването ѝ. Член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 обаче не задължава институциите да правят това.

163. По същата причина не може да бъде приет и доводът на г-н Strack, че при цялостно обработване на неговото заявление за достъп⁵⁴ Комисията така или иначе е трябвало да се консултира със засегнатите лица, за да може да реши дали да оповести потвърдителните им заявления. Вярно е, че член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 важи за достъпа до тези документи, но съдържащите се в тях лични данни всъщност не пораждаат неяснота по въпроса дали може да бъде предоставен достъп. Следователно не е необходимо да се отговаря дали с евентуално консултиране е трябвало да се потърси съгласието на засегнатите лица за оповестяване.

в) По съгласието на засегнатите лица за оповестяване

164. Освен това г-н Strack застъпва виждането, че Комисията и Общият съд е следвало да вземат предвид дали засегнатите лица предварително са дали съгласието си личните им данни да бъдат оповестявани във връзка с техните потвърдителни заявления. Поне в един от случаите това дори било видно от изпратените му документи. Там един от заявителите заявил следното:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail⁵⁵“.

165. Твърде слабо вероятно е обаче засегнатите лица, във връзка с потвърдителни заявления за достъп, предварително да дават абстрактното си и общо съгласие за оповестяване на данните им. И приведенният пример по-скоро би следвало да се разбира в смисъл, че засегнатото лице възразява срещу отказа да се предостави достъп, но не и в смисъл, че дава съгласието си личните му данни да бъдат разкривани.

166. Впрочем г-н Strack не може да упреква Общия съд, че не е разгледал този довод, тъй като — ако изобщо го е представил — това е станало едва в съдебното заседание, т.е. късно.

54 — Както Общият съд е констатирал в точка 141, заявлението на г-н Strack се отнася не само до решенията по потвърдителни заявления, но и до самите потвърдителни заявления — факт, който Комисията е пренебрегнала.

55 — Стр. 126 от приложенията към жалбата („Предвид обществения интерес не мога да третирам това като поверително. Общественият интерес по този аспект следва да има приоритет“.)

г) Относно длъжностните лица, подписващи решенията по потвърдителни заявления

167. Що се отнася до искането на г-н Strack да му бъдат предоставени имената на длъжностните лица, подписали решенията по потвърдителни заявления, не личи то да е направено още пред Общия съд. Ето защо съгласно член 170, параграф 1, второ изречение от Процедурния правилник на Съда това искане е недопустимо, тъй като с жалбата не може да се изменя предметът на спора пред Общия съд. Впрочем Комисията изтъква, че тези имена — а именно генералният секретар на Комисията и директорът на ОЛАФ — са били посочени. Това става косвено ясно най-малкото и от бланката на представените от г-н Strack примери на решения по потвърдителни заявления. Г-н Strack не е представил страниците с подписите.

д) Относно имената на длъжностните лица, споменати в документите по дело T-110/04

168. По отношение на заличените имена на длъжностни лица, споменати в документите по дело T-110/04, г-н Strack иска да се прави разлика между длъжностните лица, които са упреквани в неправомерно поведение, и останалите длъжностни лица. И за двете групи длъжностни лица обаче принципно важи, че в общия случай по съображения за защита на данните оповестяването на личните им данни не е възможно. Ето защо фактът, че би могло да се очаква имената на длъжностни лица, които са упреквани в неправомерно поведение, да бъдат специално защитени, не налага диференциране.

е) Относно кодирането на имена

169. По-нататък г-н Strack твърди, че Комисията е следвало не да заличава имената в документите по дело T-110/04, а да ги кодира (анонимно), за да подобри четивността на документите. Такова решение щяло да е логично, тъй като в посоченото дело Общият съд е кодирал имена.

170. В тази насока обаче в точки 202—208 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е установил, че подробното кодиране на имена в документите на Комисията, обхванати от обемно заявление, би изисквало непропорционално големи усилия. Ето защо и този довод на г-н Strack следва да се отхвърли.

4. Междинно заключение по петото основание, изложено в жалбата пред Съда

171. Следователно петото основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.

Е – По шестото основание, изложено в жалбата пред Съда — поверително третиране на антидъмпингови производства

172. Шестото основание се отнася до защитата на търговски интереси по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

173. Комисията е отказала достъп до определени данни и документи, за да предотврати идентифицирането на замесени в антидъмпингови случаи предприятия, които жалбоподателят засяга в дело T-110/04.

174. В точки 226—229 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел този отказ със съображението, че отчасти става въпрос за търговски тайни, а освен това трябва да бъде защитена репутацията на засегнатите предприятия. Не е установено наличие на по-висш обществен интерес за предоставянето на тези данни.

175. Г-н Strack най-напред подчертава, че антидъмпинговите мерки били оповестявани, при което по-специално се посочвали и имена на дружества. Няма сведения обаче отказаната информация да е била предмет на производства, които са завършили с подобно оповестяване. Ето защо не е доказано, че интересът от поверително третиране е отпаднал.

176. Също така и обратно на виждането на г-н Strack, може да съществува интерес от поверително третиране както на името на предприятието, така и на повдигнатото срещу него твърдение за нарушение, тъй като от това твърдение биха могли да се направят изводи за предприятието.

177. Г-н Strack обаче възразява, че имало по-висш обществен интерес за проверка на антидъмпинговите производства, който оправдавал оповестяването на тази информация и който следвало да се проверява служебно както от Комисията, така и от Общия съд.

178. Това становище по същество е правилно. Съдът е установил, че в случаите по член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 въпросната институция е длъжна да изясни дали не е налице по-висш обществен интерес, който все пак да обосновава оповестяването на съответния документ⁵⁶. Затова поне аспектите, които са най-характерни за съответните случаи, трябва да бъдат служебно разгледани⁵⁷. По правило обаче още на този етап много съществено значение придобиват определени аспекти, които заявителят трябва да представи⁵⁸.

179. Това е особено вярно предвид факта, че в рамките на съдебното производство въпросът за нарушение на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, допуснато при проверката за наличие на по-висш обществен интерес, се разглежда само ако жалбоподателят е направил възражение в този смисъл. В подобно възражение, освен ако не се визира случай, в който такава проверка изобщо не е извършена, трябва да се посочат аспектите, които не са правилно преценени. Затова Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е ограничил с разглеждането на твърденията на жалбоподателя⁵⁹.

180. В съдебното производство обаче г-н Strack не е твърдял, че особеният интерес от прозрачност на антидъмпинговите производства не е бил отчетен в достатъчна степен⁶⁰. Ето защо в този аспект Общият съд не може да бъде упрекнат, че е допуснал грешка при прилагане на правото.

181. В допълнение, що се отнася до оплакването на г-н Strack, че са били заличени имената на длъжностни лица, които са отговаряли за определени производства, не е видно този въпрос изобщо да е бил предмет на първоинстанционното производство. Този довод е недопустим, тъй като съгласно член 170, параграф 1, второ изречение от Процедурния правилник с жалбата не може да се изменя предметът на спора пред Общия съд.

56 — Решение Швеция и Турсо/Съвет (C-39/05 P и C-52/05 P, EU:C:2008:374, т. 49).

57 — Вж. решения Швеция/АРІ и Комисия (C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 152) и що се отнася до правните становища в законодателния процес, Швеция и Турсо/Съвет (C-39/05 P и C-52/05 P, EU:C:2008:374, т. 67).

58 — Решение LPN/Комисия (C-514/11 P и C-605/11 P, EU:C:2013:738, т. 94 и цитираната съдебна практика).

59 — Вж. заключението ми по дело Швеция/MyTravel и Комисия (C-506/08 P, EU:C:2011:107, т. 105).

60 — Вж. точки 71—73 от писмената реплика в първоинстанционното производство.

Ж – По седмото основание, изложено в жалбата пред Съда — обезщетение за вреди поради начина на разглеждане на заявлението му за достъп

182. Седмото основание се отнася до искането на г-н Strack за обезщетение на неимуществени вреди, които му били причинени от Комисията с действията ѝ при разглеждането на неговото заявление за достъп до документи. Тези вреди се изразявали, от една страна, във влошаването на психичното здраве на г-н Strack, и от друга, в накърняването на правото му да участва в консултациите на Комисията относно прозрачността и достъпа до документи на институциите.

183. В точки 261—266 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество установява, че между твърдяното незаконосъобразно поведение и твърдяната вреда не може да се докаже достатъчно конкретна причинно-следствена връзка.

184. Тези констатации до голяма степен отговарят на приложимите критерии.

185. Не може да се прави позоваване на общите за държавите членки принципи на правото, към които препраща член 340, параграф 2 ДФЕС, в подкрепа на това, че Съюзът е длъжен да поправи всяка вредоносна последица, макар и далечна, от действията на неговите институции. Всъщност свързаното с причинно-следствената връзка условие, поставено в тази разпоредба, се отнася до наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между действията на институциите и вредата⁶¹.

186. Във връзка с това Общият съд не може да бъде упрекат, че без да обсъди всички доказателства, представени от г-н Strack, е приел в точки 263 и 264 от обжалваното съдебно решение, че с оглед на многобройните правни спорове между последния и Комисията и на съотговорността му за настоящия спор не би могла да се установи подобна връзка с евентуалното влошаване на психичното му здраве.

187. Колкото до ограничаването на възможностите за участие в консултациите на Комисията обаче и обратно на изложеното от Общия съд в точка 265 от обжалваното съдебно решение, е ирелевантно, че г-н Strack е можел да участва в дискусиата и без документите (което е и правел). Това е така, защото той е бил възпрепятстван да развие доводи за дискусиата въз основа на тези документи.

188. По-убедителна обаче е развитата в същата точка теза, че г-н Strack е подал заявлението си за достъп от 20 юли 2007 г. сравнително кратко преди изтичането на срока на консултациите на 31 юли 2007 г. Всъщност г-н Strack не е доказал, че при надлежно поведение на Комисията е щял да получи навреме исканите документи, за да ги използва при консултациите.

189. Дори да се приеме твърдението на г-н Strack, че неговото заявление е било регистрирано твърде късно и че удължаването с още 15 дни на срока за решение също е станало със закъснение и съответно е недействително, не може да се отрече, че поради обема на заявлението Комисията принципно е имала право да се възползва от възможността да удължи срока. Следователно при законосъобразно удължаване на срока Комисията е щяла да бъде длъжна да отговори на първоначалното заявление най-рано на 31 юли 2007 г. Към този момент ефективното участие в консултациите въз основа на заявените документи вече не би било възможно.

61 — Решения Dumortier и др./Съвет (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21), Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия (C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 53 и цитираната съдебна практика) и Mauerhofer/Комисия (C-433/10 P, EU:C:2011:204, т. 127).

190. Следователно Общият съд е имал основание да приеме, че няма достатъчно пряка причинно-следствена връзка между евентуалните пропуски на Комисията и ограниченията на възможностите за участие на г-н Strack⁶².

VI – По съдебните разноски

191. Тъй като делото се връща на Общия съд за ново разглеждане, решението на Общия съд по съдебните разноски следва да се отмени и Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, направени в настоящото производство по обжалване⁶³.

VII – Заключение

192. Ето защо предлагам на Съда да постанови следното:

- „1. Отменя точка 6 от диспозитива на решение Strack/Комисия (T-392/07, EU:T:2013:8), доколкото Общият съд отхвърля изложеното в жалбата на г-н Strack основание, а именно че Комисията не се е произнесла по всички решения за отхвърляне на потвърдителни заявления.
2. Отменя постановеното относно съдебните разноски в точка 7 от диспозитива на посоченото съдебно решение.
3. Отхвърля жалбата пред Съда и насрещната жалба пред Съда в останалата им част.
4. Връща делото на Общия съд на Европейския съюз, който да се произнесе по посоченото в точка 1 от диспозитива основание.
5. Не се произнася по съдебните разноски“.

62 — На подобни съображения се основават решения Richez-Parise и др./Комисия (19/69, 20/69, 25/69 и 30/69, EU:C:1970:47, т. 43 и 44), Odigitria/Съвет и Комисия (T-572/93, EU:T:1995:131, т. 65) и Fargugia/Комисия (T-230/94, EU:T:1996:40, т. 43).

63 — Вж. член 184, параграф 2 от Процедурния правилник.